

אור נגהות עולה

אני זוכר ימי ראשית, את הקיץ ההוא, אשר לפני שנים
את הניד הדולק שהאיר אור קטן, את הפרח הסגור, את אבן הבונים
ועתה אור נגהות עולה, פרחים פתחו תפוחתם והבית מלא יקירים
טוב לנו בבית הזה, עממת "בבית" חוגגת מלאת לה עשרים.

דרך פי נסלל בדמעות וזע, חצבנו בהר, ונטענו עצים
יצירת מופת התהוה מול עינים שמחות, התהוה, וזה אותנו העצים
ממרומי תצפית השנים ברוכה היא דרכנו, היא לנו אם הצפיות
לתת תקוה לאנשי הזהב אשר בשערנו בכבוד לחיות.

וכלם כאחד בחרו בחרות נפש כתף לתת, יד להושיט ולב להעניק
משימתם תתקדש כל יום מחדש איכות חיים להניף ולהזניק
אלה הבונים אשר מהם יבואו המלים והמנגינה, יודעים הם את התוים
ישאו כלי זמר לנגן, למען הפך ימים אפרים לימים יותר טובים.

החלו הכורמים את מלאכת הבציר מכרמי ההרים
הפזון רדה מחלות עמוסות, דבש פרחים והדרים
אכרים הניחו מזמרה, ימי תם קטיף התפוחים במטעים
בסימן תפוח בדבש נקבל שנה חדשה, הנה מה טוב ומה נעים.

לקראתנו צועד חדש תשרי אשר בקצה הקיץ השרבי
עמו יביא שופר וצום, סכה ולולב ומשב רוח סתוי.
ועת יעלה המחר, השונה, האחר והנסתר מעין
יגל לבנו לקים מעשים טובים ולעשות יש מאין.

זכות גדולה הן לנו השנים שהדרנו פנים
גלינו את האשר החבוי והשבנו לב אבות על בנים
עוד יש גבעות באפק כבר לא הר מאים
גם אותן נצרך לדרך, חזון בבית לא הסתים.

זה בא מאהבה דריכות ומסירות, שיכות וערך
תודה לכל אשר אותנו אוהב וחזקו את זו הדרך
אורות אורות זוהרים ומאירים כאחד
את המיוחד והיחודי את המאחד והמיחד.

אל לב שמים האזינו, שמעו את קסם המנגינה
אותה מנגנת "בבית" לזקן ולזקנה
היא מענגת ונוגעת, מרגיעה וצובעת עשרים שנים
כי יוצאת היא מנבל הנשמה הטובה ומכנור הלב, עד מאה ועשרים.